

Mai mult decât un izvor: un strop de suflet!

Izvorul Tamăduirii

parohiaizvorultamaduiribotosani@yahoo.com

izvorultamaduiribotosani.iasi.mmb.ro

facebook.com/Biserica Izvorul Tămăduirii

Botoșani, Parcul Tineretului 2A

5 NOIEMBRIE 2017

APARE GRATUIT DUMINICA

NR. 45 (717) † ANUL XIV

BOGAȚII DE IERI ȘI DE AZI

Duminica a 22-a, Bogatul nemilostiv și săracul Lazăr

Nouă, oamenilor, ne place să trăim nesupărați de necazuri. Dar Dumnezeu are alt punct de vedere. Bogatul din Sfânta Evanghelie avea în jurul lui zeci de lingușitori de tot felul, care trăiau foarte bine de pe urma laudelor lor. Iar Lazăr stătea la poarta aceea înaltă și aștepta să i se dea o firimitură de pâine, dar nimeni nu se îndura să i-o arunce, mai ales bogatul. Când toate ne merg bine, îndestularea și confortul ne închid ermetic pe dinăuntru și nu ne mai pasă de necazurile altora și devenim

cumplit de egoiști. Căinii puteau să mănânce resturile de la masa bogatului, căci erau sprinteni, dar Lazăr, bolnav, nu putea. El răbda de foame, nu înjura, nu țipa, nu osândea pe cei care chefuliau cu nepăsare sub

ochii lui, nu judeca, așa cum fac unii care, în necazurile lor, îi înjură pe toți. Și pe Dumnezeu Îl înjură: De ce ceilalți au și ei nu au? Lazăr nu osândea pe nimeni, ci aștepta așa, fără pic de revoltă contra cuiva. Iată de ce a fost dus în rai: nu numai pentru sărăcia lui, ci mai ales pentru aceste virtuți ale lui cu totul dumnezeiești. Lazăr nu voia decât să nu moară de foame, atât. Fața lui era istovită de durere, de boală, de foame, dar el tăcea și răbda. Stătea acolo, la poartă, liniștit, resemnat și, desigur, se ruga, altfel n-ar fi putut răbda grozava lui suferință. Nu hulea, nu judeca, nu cârtea. Alții ar fi zis: „Ce-asta? Eu nu am o fărâmă de pâine, iar la bogat toate curg ca un pârâu și el îi hrănește pe toți lingușitorii aceștia! Unde este dreptatea lui Dumnezeu?”. Dar Lazăr nu zicea nimic din toate acestea, dovadă că în clipa morții este îndată înconjurat de îngeri. Dacă ar fi hulit, n-ar fi avut parte de o așa de mare cinste. Desfătărilor îl fac pe om crud și împietrit. De aceea, nu trebuie să-i fericim întotdeauna pe cei bogați, tocmai din cauza acestei dări de seamă cumplete în fața lui Dumnezeu. Fiind nemilostivi, ei sunt ca niște hoți: fură și ascund dreptul săracilor. Hoții mai pot scăpa din mâna oamenilor, dar din Mâna lui Dumnezeu nimeni nu poate scăpa. Plăcerea durează un timp foarte scurt, iar pe urmă vine o veșnicie de chin. Bogatul doarme pe pat luxos, moale și altcineva moare de frig într-un culcuș de paie și pe el nu-l mustră conștiința! De când Hristos a zis această pildă, au trecut mai bine de două mii de ani. Dar Lazării continuă să existe și astăzi în această lume a nedreptății și a nemilostivirii. Câți nu mor zilnic în toată lumea de foame! Câți bolnavi rămân pe dinafara spitalelor, fără medici și medicamente! Câți n-au fost aruncați afară din casele lor și câți n-au fost părăsiți de copiii nemilostivi! Cei care au bani și trăiesc ca bogatul cel nemilostiv din Evanghelie, să se oprească puțin din chefurile lor și să se gândească la cei ca Lazăr. Să se îndure de ei și să-i ajute. Să nu uite că pe cel neîndurat, Domnul Iisus Hristos îl va osândi.

Dacă Dumnezeu te-a încărcat cu bogăție, atunci cunoaște că împreună cu acestea, El ți-a dat și porunca de a te îngriji de cei săraci

Familia – reper pentru prezent și viitor

În planul lui Dumnezeu, căsătoria apare ca temelie a vieții de familie. Planul divin al conviețuirii dintre un bărbat și o femeie este de o simplitate profundă, iar redescoperirea și trăirea lui, fără modificări sau adaptări, sunt de importanță vitală pentru supraviețuirea familiei zilelor noastre. Familia formată dintr-un bărbat și o femeie, care devin părinți prin nașterea de copii, reprezintă fundamentul și principiul vital al dăinuirii societății. Istoria umanității, istoria mântuirii omului trece prin familie. Ea are la bază dragostea dintre bărbat și femeie, creați după chipul lui Dumnezeu, care prin căsătorie se completează reciproc și dau naștere la copii. Căsătoria nu mai este privită și înțeleasă astăzi ca taină, ca sacrament al iubirii, ceea ce este în realitate. Dimpotrivă, atunci când drepturile omului sunt transformate într-o chestiune de preferințe individuale, se subestimează importanța unei identități comune unde fiecare persoană este membru al unei comunități. Valorile și normele morale dintotdeauna urmăresc să orienteze și să conducă acțiunile oamenilor. Dacă adoptăm o atitudine obiectivă, atunci rămânem pe calea care duce la viață. Astăzi este tot mai dificil să vorbești despre valori pentru că ești întâmpinat fie cu adversitate, fie, în cel mai bun caz, cu un zâmbet concesiv. Dar este oare posibil să

îți trăiești viața fără a avea puncte ferme de referință, sau având repere golite de semnificație? În acest caz, cum reușim să ne definim opțiunile și comportamentul, sau cum putem justifica și exprima o judecată? A ține seamă de valori nu e un moft, ci implică descoperirea unui orizont de semnificații după care te ghidezi în viață. Familia slujește vieții, ea transmite credința și valorile autentice, iar părinții sunt primii propovăduitori ai acestora în fața copiilor lor. De la prima până la ultima pagină, Sfânta Scriptura exprimă analogia familiei cu raportul dintre Dumnezeu și oameni. Domnul îi oferă omului o uniune de dragoste și îi pune înaintea ochilor relația de dragoste prin căsătorie între bărbat și femeie: „După cum se bucură mirele de mireasă, așa se va bucura de tine Dumnezeuul tău” (Isaia 62, 5). În Noul Testament, centrul învățăturii creștine nu îl constituie păcatele oamenilor, ci vocația persoanei de a ajunge la sfințenie, care poate fi materializată prin căsătoria bărbatului cu femeia, dacă unul se supune celuilalt în venerația comună față de Hristos. Sfântul apostol Pavel scrie în Epistola către Efeseni despre taina adâncă a căsătoriei ca analogie cu taina lui Hristos și a Bisericii. Această dragoste este desființată de păcat, iar în altă epistolă, Apostolul ne prezintă catalogul viciilor care împiedică accesul la Împărăția lui Dumnezeu: „Nici desfrânații, nici închinătorii la idoli, nici adulterii, nici lacomii, nici bețivii, nici batjocoritorii, nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu”. 1 Cor. 6, 9

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Ce sunt Fericirile?

Răspuns: După rânduiala Vechiului Testament, pentru a împlini Legea, credinciosul trebuia să asculte de cele 10 porunci. Potrivit cuvintelor Mântuitorului: „Să nu socotiți că am venit să stric Legea sau proorocii; n-am venit să stric, ci să împlinesc” (Matei 5, 17), cele 10 porunci trebuie păzite și de creștini, întocmai. Pe lângă aceste zece porunci, Mântuitorul a mai dat creștinilor alte nouă îndemnuri, prin care se împlinesc Legea, în scopul desăvârșirii morale. Pe acestea nu le-a dat însă în chip de opriri sau porunci, ci în chip de „fericiri”, fiindcă ele se potrivesc deplin cu smerenia și blândețea Mântuitorului Hristos. Pe de altă parte, cele nouă Fericiri sunt atât de potrivite cu năzuințele sufletului creștinului, încât, numai auzindu-le, suntem îndemnați singuri să le îndeplinim. În acest înțeles Sfântul Apostol Iacov numește legea Noului Testament „Legea cea desăvârșită a libertății” (Iacov 1, 25). Faptul ca Mântuitorul înfățișează laolaltă fericirea și desăvârșirea, arată că acestea sunt strâns legate. Într-adevăr, nimeni nu poate fi fericit fără a fi desăvârșit, iar cel ce cucerește desăvârșirea morală dobândește prin aceasta și fericirea. De aceea, în fiecare fericire trebuie să deosebim mai întâi învățătura sau îndemnul și apoi fericirea sau făgăduința răsplătirii. Pe scurt, prin „Fericiri” se înțeleg cele nouă căi pe care creștinul trebuie să meargă pentru a ajunge la fericirea veșnică, cele nouă virtuți prin care putem dobândi fericirea.

Întrebare: Care este fericirea întâi și ce înțeles are?

Răspuns: „Fericiti cei săraci cu duhul, că a lor este împărăția cerurilor” (Matei 5, 3). Prin aceste cuvinte, Mântuitorul ne învață că prima virtute pe care trebuie să ne-o însușim pentru a intra în împărăția cerurilor, adică pentru a dobândi fericirea, este sărăcia cu duhul. Dar ce înseamnă „sărăcia cu duhul”? După Sfântul Ioan Gură de Aur, cuvintele „săraci cu duhul” înseamnă „smeriți de bună voie”, adică lipsiți de trufia minții și de nemăsurata iubire de sine, păcate prin care au căzut îngerii cei răi și primii oameni. Ele nu arată deci pe cei neînțelepți, neștiutori sau simpli, ci pe cei ce se socotesc pe sine astfel. Creștinii care cunosc și urmează pe Hristos sunt „învățați de Dumnezeu” (1 Tesaloniceni 4, 9) și „fii ai luminii” (1 Tesaloniceni 5, 5), întrucât au dobândit învățătura dumnezeiască de la Biserică, prin harul Sfântului Duh. Săraci cu duhul sunt creștinii care, cugetând neconținut la desăvârșirea dumnezeiască, își dau seama cât de departe sunt ei de ea; cei ce își dezlipesc de bună voie inima de bunurile pământești, își golesc mintea de cunoștințele cele deșarte și își eliberează sufletul de iubirea celor vremelnice, pentru ca, astfel sărăcită, mintea să dorească a fi umplută cu bunurile cerești, cu bogăția științei dumnezeiești și cu iubirea celor veșnice. Acești creștini, oricât ar fi de virtuși, nu se cred niciodată desăvârșiți, ci râvnesc și se străduiesc fără încetare să urce treaptă cu treaptă, cât mai sus, pe scara desăvârșirii. Pătrunși de convingerea că nu au nimic de la sine și că nu pot înfăptui nimic pentru mântuirea lor fără ajutorul și harul lui Dumnezeu și că, atâta vreme cât petrec în trup, sunt încă departe de fericirea veșnică, creștinii imploră neconținut îndurarea harului lui Dumnezeu. (va urma)

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Marți 7 noiembrie	17 ⁰⁰	Vecernie la Biserica „Sf. Voievozi”
Miercuri 8 noiembrie	7 ⁰⁰ - 11 ⁰⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie Pomenirea morților
	17 ⁰⁰	Vecernie la Biserica „Sf. Nectarie”
Vineri 10 noiembrie	17 ⁰⁰	Sf. Maslu cu 7 preoți
Sâmbătă 11 noiembrie	7 ⁰⁰	Sf. Liturghie, pomenirea morților
	17 ⁰⁰	Vecernie
Duminică 12 noiembrie	7 ⁰⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie
	11 ⁰⁰	Program de bibliotecă
	17 ⁰⁰	Vecernie

Șarpele și șoarecele

Odată, un rege a poruncit să fie omorâte toate persoanele bătrâne, că ele nu mai sunt de folos. Supușii săi, cu neplăcere, duseră la îndeplinire porunca, deoarece regele era puternic și sever. Doar unul singur nu ascultă de porunca lui și își ascunse părinții într-o peșteră. Într-o zi, comandantul se trezi cu un șarpe în jurul gâtului. A strigat cât a putut, dar nimeni n-a reușit să-l ajute. Bătrânii care aveau experiență cu șerpii nu mai trăiau, iar cei tineri nu știau cum să procedeze. Atunci tânărul care-și ținea ascuns părinții alergând la ei, i-a întrebat ce trebuie să facă pentru a scăpa de un șarpe. Și tatăl îl sfătui: „Prinde un șoarece și du-l în camera regelui. Acolo lasă-l liber și vei vedea ce se va întâmpla!”. Tânărul făcu ce-l sfătui tatăl său. Când șarpele zări șoarecele, începu să se desprindă de pe gâtul regelui și să-l urmărească pe șoarece. Numai că tinerii mai puternici au luat ciomege în mâini și au omorât șarpele. După ce regele își reveni în fire, îl întreabă pe tânăr cine i-a dezvăluit acest mister. Acesta îi spuse adevărul. Atunci regele se gândi îndelung și se pocăi de greșeala pe care o făcuse.

Cei trei fii

Într-un sat, trei femei voiau să aducă apă de la fântână. Nu departe de acest loc stătea un înțelept și ascultă cum cele trei femei își laudau fiii. „Fiul meu, spuse prima, este așa de inteligent, încât îi lasă în urmă pe toți ceilalți”. „Al meu, spuse a doua, cântă așa de frumos ca o privighetoare. Nici un alt băiat nu are o voce așa de frumoasă ca cea a fiului meu”. „Iar tu, de ce nu-ți lauzi băiatul?”, o întreabă una pe cea de-a treia femeie. „Fiul meu nu are nimic deosebit în el, nu l-aș putea lauda pentru ceva. El nu-i decât un băiat obișnuit ca toți ceilalți”. Femeile își umplură gălețile și plecară spre casă. Înțeleptul merse încet după ele. Gălețile fiind grele, ele se opriră să se odihnească. Atunci veniră în întâmpinarea lor tocmai fiii lor. Primul făcu o săritură, veni pe mâini și așa începu să meargă. Femeile strigară: „Ce băiat deștept!”. Al doilea începu să cânte ca o privighetoare și femeile îl ascultară cu entuziasm. Al treilea băiat veni la mama sa, îi luă găleata din mână și o duse acasă. Atunci femeile îl întrebară pe înțelept: „Ce spui despre fiii noștri?”. „Unde sunt fiii voștri? le răspunde bătrânul. Văd doar un singur fiu”.

N-am timp

O fetiță, pe nume Dana, se adresă mamei sale: „Mămico, de ce nu vrei să te joci cu mine?”. „Pentru că nu am timp”, îi răspunde ea. Dialogul continuă. „De ce nu ai timp?”. „Pentru că trebuie să lucrez”. „De ce lucrezi?”. „Pentru că să câștig bani”. „De ce câștigi bani?”. „Pentru că să pot să-ți dau de mâncare”. După o scurtă pauză, Dana spuse: „Mămico, mie nu-mi este foame”.

